

TÄHEKE

NR. 2
1977

MEIE
TÄHES

KÜLALINE

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

Tähekesejuhid Heli ja Ulvi on kaksikud. Aga et neil on veel ka suur vend, sellest said oktoobrilapsed teada, kui oli Nõukogude armee ja sõjalaevastiku päeva koondus. Siis juhatsid Heli ja Ulvi klassi sõdurivormis noormehe ja ütlesid:

«Palun saage tuttavaks! See on meie vend Aldur.»

Oktoobrilaste silmad läksid üllatusest suureks. Mõni poiss unustas sõdurit vaadates suugi lahti. Nii ilusasti läikisid märgid ta mündrikuuel, nii toredad olid kaks üle pagunite jooksvat kuldset paelakest, nii särav kokard ta mütsi ees.

Ja kui huvitavalt ta veel kõneles! Tuli välja, et sõjaväeteenistus on väga põnev ja väga keeruline. Et seal on õppused ja vahiteenistused, öised lahinguhäired, riviülevaatused ja laskeharjutu-

sed. Ja spordivõistlused. Ja töötoimkonnad ka.

Kui Aldur jutustuse lõpetas, oli tähelastel talle palju küsimusi. Mida tähendavad märgid mündrikuuel ja paelad pagunitel? Miks tal automaati kaasas ei ole? Mis kell peab sõjaväes hommikul üles tõusma? Mis kell õhtul magama minema? Kas ta tankiga on sõitnud?

Aldur vastas igale pärimisele.

Siis küsis Arno:

«Miks meil on sõjavägi, kui praegu pole sõda!»

Aldur jäi hetkeks mõtlema ja ütles:

«Iga meie inimese suurim soov on teha rahulikult tööd. Kuid kahjuks leidub veel selliseid riike, kes ei taha elada teiste riikidega rahu ja sõpruses. Nad valmistavad üha uusi relvi. See aga tähendab tõsist ohtu rahule. Nõukogude rahvas ei karda vaenlasi. Ta teab, et meie rahuliku elu ja töö kaitsel seisab suur ja ustav sõber — Nõukogude armee. Armeed, millest tugevamat maailmas pole.»

«Ja keegi ei julge meile mitte kunagi kallale tungida!» noogutasid lapsed rõõmsalt.

OSKAR TANNER

PINGINAABRID

EHK

KAKS KAHEKÖNET

*

«Halloo! Kes seal kuuleb!»

«Tanel kuuleb.»

«Tere, Tanel!»

«Tere!»

«Siin räägib sinu pinginaaber Reet.»

«Sina, Reet! Kust sa räägid! Kas putkast!»

«Ei. Ma räägin omaenese kodust, omaenese telefoniga.»

«Teil pole ju telefoni!»

«Miks ei ole! Tänaest peale on. Ja võta teatavaks — sina oled esimene, kellega ma oma uue telefoni teel räägin.»

Seepeale ei oska Tanel muud teha kui vaikida. Tähendab tema, Reeda pinginaaber, on esimene. Aga esimene on ju nii tore olla! See teadmine võtabki sõnad suust.

Telefon vaikib koos Taneliga.

«Halloo! Halloo, Tanel! Miks sa midagi ei räägi!»

«Mis ma peaksin rääkima!»

«Ütle, mida me pärast koos mängime, kui õpitud saame!»

«Ma ei tea.»

«Kui sa praegu ei tea, siis ma seekord lõpetan. Aga pärast sa helista mulle, eks!»

«Hästi, ma helistan.»

Tanel paneb telefonitoru käest ja hakkab õppima. Kuid hetke pärast haarab ta varnast mütsi ning tormab naabermajja.

Telefoninumber jäi ju küsimata.

*

Mida sa joonistad!

Ma joonistan punaste juustega päikest.

Päikesel pole ju juukseid!

Päikesel on kiired ja need ongi päikese juuksed.

Kas sul punast pliiatsit on!

Oks pisike jupp peaks olema.

Võta minu oma. Näed, mul on uus karp, ema Moskvast tõi.

Oi, kui palju värve! Punast on koguni üks, kaks, kolm... Missugust ma võin võtta!

Võta, mis meeldib.

Kui sa lubad, võtan kõik kolm. Ma värvin oma päikese juuksed punasekirjuks. Aga mida sina joonistad!

Mina joonistan kosmoseraketti.

Kosmoseraketti! See on ju nii keeruline. Vaata, mul on siin kustutusumm. Raketi tegemisel pead kindlasti midagi parandama, ja siis läheb kummi vaja.

Kui oktoobrilaste joonistustest näitus korraldati, paistsid teiste hulgast silma Reeda päikesepilt ja Taneli kosmoserakett.

Huvitav, mis võis pinginaabrite pildid eriliselt ilusaks muuta!

Mis see võis küll olla?

Udujutt

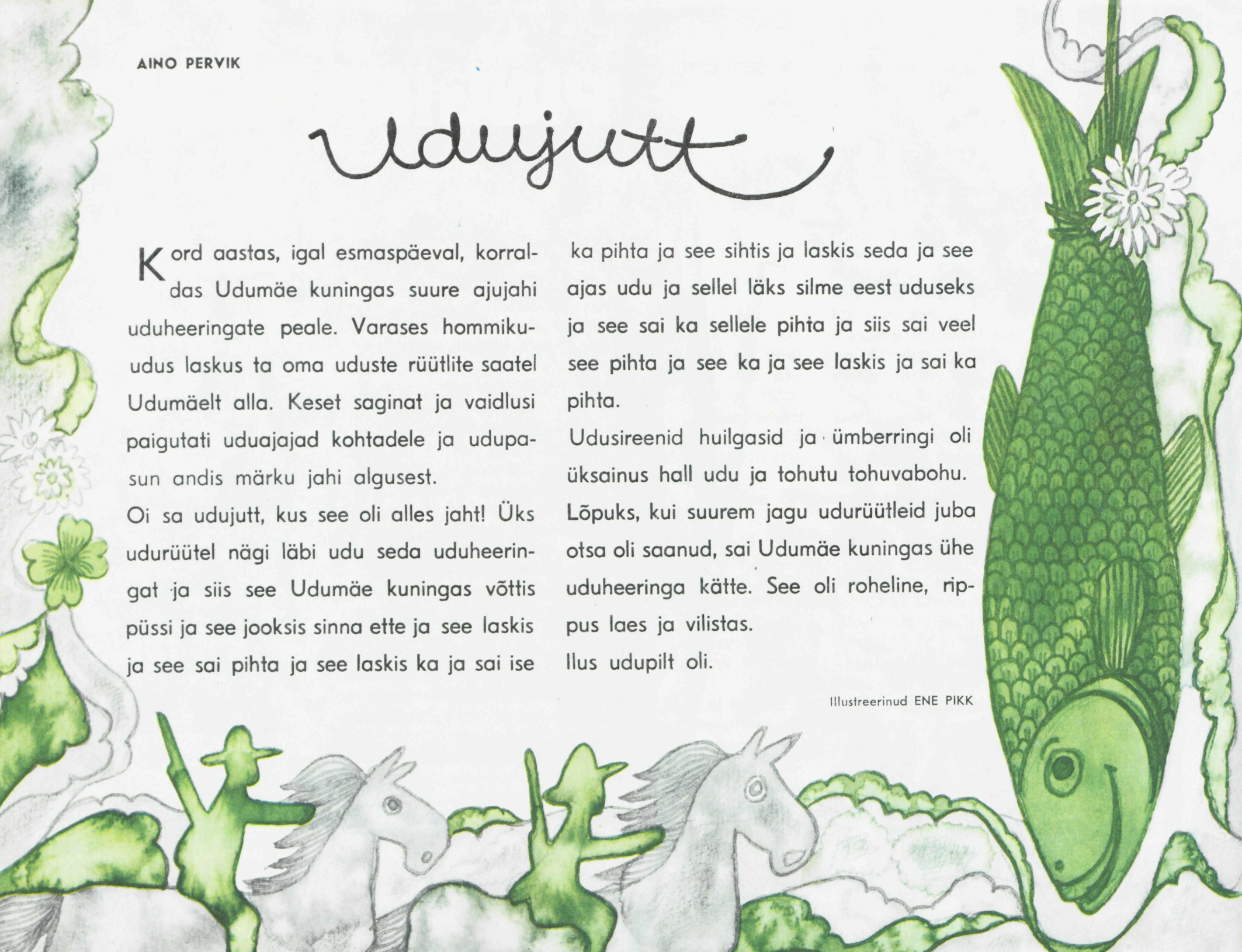
Kord aastas, igal esmaspäeval, korraldas Udumäe kuningas suure ajujahi uduheeringate peale. Varases hommikuudus laskus ta oma uduste rüütlite saatel Udumäelt alla. Keset saginat ja vaidlusi paigutati uduajajad kohtadele ja udupäsun andis märku jahi algusest.

Oi sa udujutt, kus see oli alles jaht! Üks udurüütel nägi läbi udu seda uduheeringat ja siis see Udumäe kuningas võttis püssi ja see jooksis sinna ette ja see laskis ja see sai pihta ja see laskis ka ja sai ise

ka pihta ja see sihtis ja laskis seda ja see ajas udu ja sellel läks silme eest uduseks ja see sai ka sellele pihta ja siis sai veel see pihta ja see ka ja see laskis ja sai ka pihta.

Udusireenid huilgasid ja ümberringi oli üksainus hall udu ja tohutu tohuvabohu. Lõpuks, kui suurem jagu udurüütleid juba otsa oli saanud, sai Udumäe kuningas ühe uduheeringa kätte. See oli roheline, ripus laes ja vilistas. Ilus udupilt oli.

Illustreerinud ENE PIKK

Laike metsavaht

Oli ükskord laisk metsavaht. Ei ta viitsinud hästi metsas ringi vahtida, parema meelega lesis päikese käes ja vahtis pilvi. Lõpuks lasti see metsavaht laiskuse pärast lahti. Nüüd oli mehel uut töökohta vaja. Aga muud kui metsavahtimise ametit ta ei osanud. Tükk aega otsis mees uut vahikohta, kuni tal viimaks vedas — sai

mere peale metsavahiks.

Vahtis ja vahtis merd, tuli temast päris tubli merevaht. Aga laiskus ei lasknud teda siingi lahti. Varsti õppis ta laineharjadel lesima ja mõnusasti kiikuma. Mis vaht ta enam oligi, oli niisama vaht. Lõpuks lõi tuul ta kaldale. Kogu rand sai valget vahtu täis.

TUULETALLAJA

Küll oli ikka Mart kange mees õues tuult tallama! Vennike hüppas tuule kukile ja muudkui kargles seal.

«No-noh, Mart! Paistab, et sinu naljal ei tulegi lõppu,» sai tuul pahaseks.

Tuul tõmbas kopsud kõvasti õhku täis ja puhus enese tormiks. Tuuletallaja ei suutnud ta turjal püsida, paiskus kõrgele ja lendas tuppa tagasi.

Põrandal istudes ning haiget saanud külge silitades vahtis Mart aknast välja. Põldude ja metsade kohal lõi aga torm möirates tantsu.

IKKAGI INIMENE

Tänaval urisesid autod vihaselt. Möödujad vahtisid mulle tigidalt otsa, nagu oleksin mõni kurjategija. Ühe naise käest tahtis koer plehku pista ja mulle sääرده karata. Hirmust higistades kihutasin kuidas jalad võtsid koju.

Tuppa jõudnud, puhkesin nutma. Aga kodus polnud kedagi mind lohutamas. Isegi ema ei saanud mul pead silitada, sest ta oli tööl. Nutsin, kuni rahunesin.

Kahe parandan ma loomulikult ära, aga ega praegugi tohi mind hirmutada. Olen ikkagi inimene!

Ennemalt ei olnud klouni riided sugugi kahevärvilised, nagu nad praegu kipuvad olema. Olid ühte värvi riidest ömmeldud, kas siis punased, kollased või üksipuha mis värvi. Kloun ronis kaelaaugust sisse, nagu kotisjooksu ajal kartulikotti ronitakse, krookis siis kaelaaugu paelaga kinni, sidus paelaotsad ilusaks lehviks ja läks lavale oma vigureid tegema.

Kloun Korgitsa ülikond oli punane. Ülikonda ronides laulis Korgits endale:

«Paremasse varrukasse pane parem käsi
ja vasakusse varrukasse jälle vasak käsi.»

Vahel pani ta ülikonna selga ühtepidi, vahel teistpidi, sest kust pidi tema teadma, kumb on esi-, kumb tagapool. Keegi ei oleks teadnud niisuguse ülikonna puhul, millel nööpe ei ole. Varsti mõtles Korgits uue laulu välja. See tõi talle suurt vaheldust. Laul kõlas niimoodi:

«Paremasse varrukasse pane vasak käsi
ja vasakusse varrukasse hoopis parem käsi.»

Korgits tundis suurt lõbu sellest, et ta võib niimoodi, kellegi teadmata, midagi tagurpidi teha. See siin oli tema salajane tagurpiditegemine, mille üle ükski peale tema enda naerda ei teadnud.

Korgits oli erakordselt suur väljamõtletaja. Peatselt mõtles ta veel ühe laulu välja. See oli siis kolmas laul.

«Paremasse varrukasse pane parem jalg ja
vasakusse varrukasse vasak jalg.»

Neljas laul tuli juba lausa iseenesest:

«Paremasse varrukasse pane vasak jalg ja
vasakusse varrukasse hoopis parem jalg.»

Kes teab, kui palju laule oleks Korgits veel välja mõelnud, sest tal oli hea hoog sees, aga siis juhtus nii, et tsirkus kolis teise linnaäärde ja direktor ütles Korgitsale:

«Kui kodunt välja tuled, keera algul paremat kätt, siis tule kaks tänavavahe otse ja keera vasakule. Sedaviisi jõuad meie telgi juurde. Vaata, et sa hiljaks ei jää!»

Korgits pani end aegsasti riidesse ja hakkas tsirkusse minema.

«Algul paremat kätt,» tuletas ta meelde ja hakkas kukalt kratsima: «Jah, aga kumb see parem käsi õieti on!»

«Missugust laulu ma täna laulsin!» püüdis Korgits meelde tuletada. «Kas ma panin parema käe paremasse või vasakusse varrukasse! Kumbapidi mul ülikond seljas on!»

Küll uuris Korgits, kumb võiks parem varrukas olla ja kumb vasak. Igaks juhuks vaatas ta ka püksid üle, aga targemaks ei saanud. Nii juhtuski, et seal, kus ta pidi paremat kätt minema, läks ta vasakut kätt, ja kus pidi vasakule keerama, keeras paremale. Tsirkusse ta ei jõudnudki. Direktor tuli ise lavale, vabandas ja ütles, et Korgits on nähtavasti haigeks jäänud ja tema esinemine jääb ära. Rahvas oli kohutavalt kurb, sest kloun Korgitsat armastati linnas väga.

Kui Korgits oli mööda tänavaid nii palju ringi keerutanud, et ta veel hädavaevu oma kodu üles leidis, ei saanud ta mure ja häbi pärast terve öö magada. Aga hommikuks oli tal hea nõu varuks. Ta läks riidepoodi ja ütles:

«Palun mulle valget riiet.»

«Mitu meetrit!» küsis müüja lahkelt.

«Poole ülikonna jagu minusugusele keskmist kasvu mehele,» vastas Korgits.

Korgits sai riidepaki kaenlasse ja tuli koju. Siin istus ta põrandale, pani jalad risti, nagu rätsepad teevad, ja löikas vana ülikonna pikuti pooleks. Valgest riidest õmbles ta selle külge pool uut ülikonda. Siis vaatas Korgits kahetsusega seda poolt vana ülikonda, mis nüüd pidi kasutamata jääma. Ka niiti oli nõela järel veel tublisti alles. Korgits läks kärmesti poodi tagasi ja lausus: «Ma palun siiski ka veel teise poole ülikonna jaoks sama riiet.» Nii sai Korgits endale kaks toredat uut ülikonda. Ta proovis neid parajasti selga, kui inimesed tulid vaatama, kuidas nende armastatud klouni tervis on. Kui nad nägid, et Korgits on terve ja heas tujus, läksid nad rõõmsalt laiali ja jäid õhtust etendust ootama.

Aga Korgits ei laulnud enam kunagi oma vanu laule, sest ta tundis, et igal tagurpiditegemisel on piir. Nüüd laulis ta ainult oma kõige uemat laulu:

«Parem pool on punane ja vasak pool on valge,
riideid ärge valepidi iial selga pange.»

ARVI SIIG

KUIDAS JOONISTADA KASSI

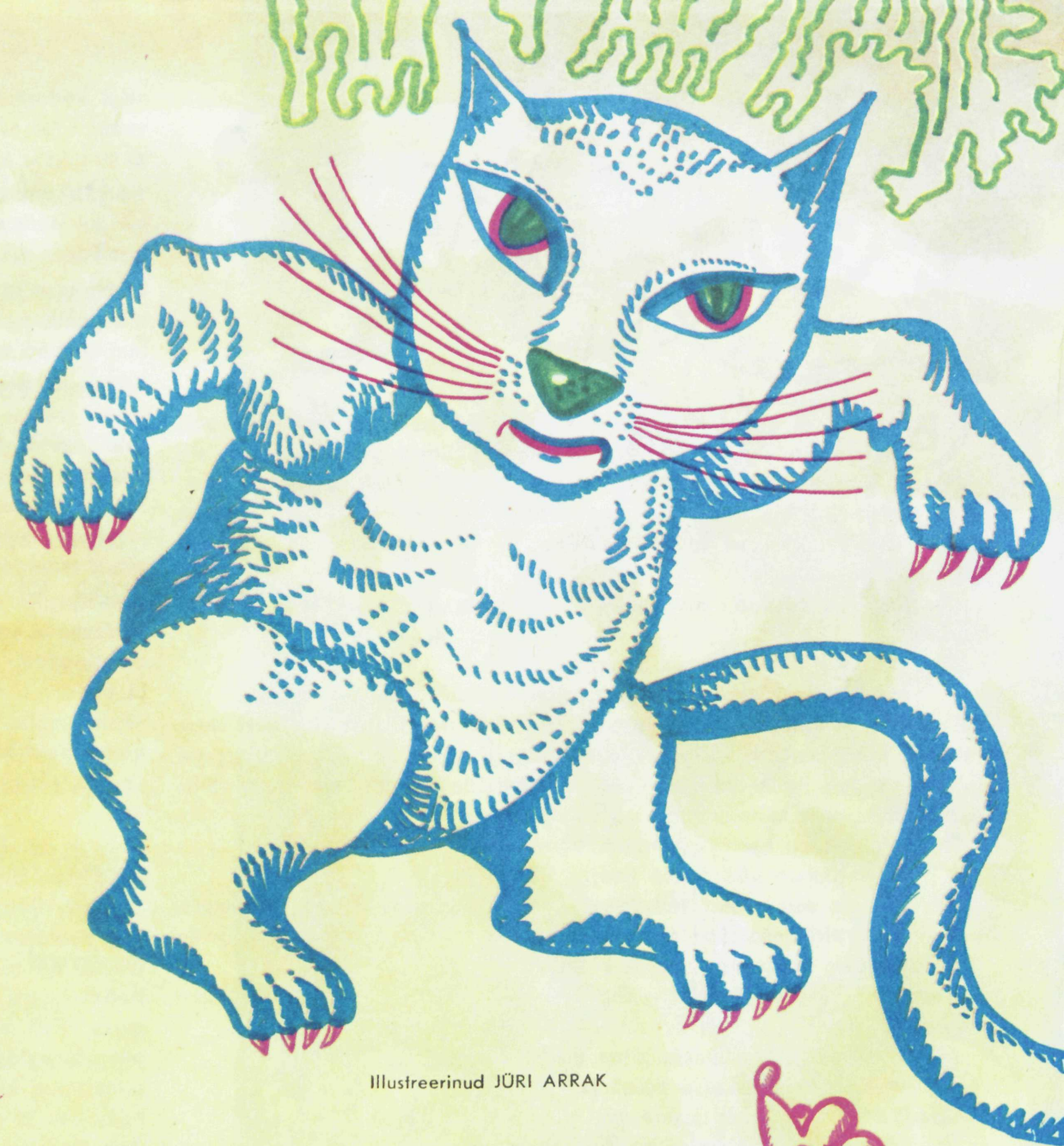
ME KASSI JOONISTAME NII:
ÜKS VÄIKE RING — TA PEA.
KAKS PILUSILMA, KÕRVAKEST,
NII — OLGU TERAV KÕRVALEST.
KAKS KAAREKEST — ÜKS ALL, ÜKS PEAL —
ON SUU JA NINA KASSIL.
NING JOONISTAME VURRUD KA —
EI VURRUTA SAA NURRUDA
JA NURRUTA EI PASSI.

NÜÜD JOONISTAME KEHA KA:
SUUR RING — SAAB KASSI KEHAKA,
SEST TA JOOB KOORT JA PIIMA.
NÜÜD KÄPAD: KAHE NENDEST NÄED,
KAKS ISTUMISE VARJU JÄÄB.
NING LÕPUKS, KÕIGE VIIMAKS
ME JOONISTAME TÄHSAIMA,
MIS KASSIL UHKELT NÄHTAVAL
JA KUST EI TOHI RABADA,
SEST SEDA KASS EI VABANDA —
ME JOONISTAME S

A
B
A
A
? A

KUI JÄTAD KASSI SABATA,
SIIS KASS SAAB KODUS RIIELDA,

ET KUHU KAOTAS SABA.
TA SAADEKSE OTSIMA.
KUID KUST TAL SABA OTSIDA,
KUI POESKI SABARIILIL
EI OLE KASSISABA.

Illustreerinud JÜRI ARRAK

H

H ON ÜKS VEIDER VIGURIVÄNT,
TEMAGA JÄNNATA ON ALLES JANT.
TÕMBAB END LAHTI HOBUSE EEST —
VAESE LOOMA TA «OBUSEKS» TEEB.
HERNENA VEEREB HERNE EEST —
VARSTI SUPI SEES «ERNES» KEEB.
JALGA LASEB HEERINGA EEST —
KOHE UJUB ÜKS «EERINGAS» VEES.
HÜPPAB HIIRENA HIIRE EEST,
PEIDAB END «IIREAUGU» SEES.
HOOPLEB, ET TA EI KARDA HAID
JA TEEB MEREELUKAST «AI»!
H — SEE ON ÜKS VALLATU VEND,
KÕIKJALT HIIVAB TA LAHTI END.
PRAEGU ITSITAB HABEMESSE,
ÜLDSEGI MITTE «ABEMESSE».

ENO RAUD

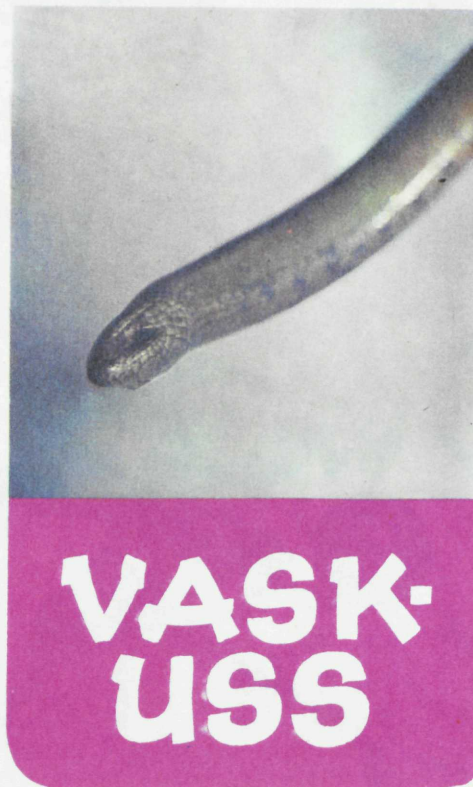
VETESELL

KES ON KÕIGE ETEM VETESELL!
KES ON KÕIGE VETEM VETESELL!
KÕIGE ETEM-VETEM SELL ON KALA,
SEST TA KÖNNIB KÕIGIS VETES JALA,
KÖNNIB IGAS JÄRVES, JÖES JA LAHES,
OLGU NEED NII PÕHJATUD KUI TAHES.
KALA VETT EI KARDA ÜLEPEA,
OLGU SEE TAL KAS VÕI ÜLE PEA.

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

Üks huvitav loom elab metsa all samblas. Elab kuivades metsades ja mõnikord roomab teelegi, kus siis inimesele silma puutub ja — kurb küll — ka jalgu jääb. Sellepärast kurb, et inimene tihtipeale ei hooli endast väiksematest ja nõrgematest, kui need talle jalgu jäävad. See loom näeb välja nagu madu, aga madu ei ole ta siiski, on hoopis sisalik. Vaskuss on, jah, ilma jalgadeta sisalik. Nii nagu hõbekuusk on saanud nime okaste hõbedase värvitooni järgi, võlgneb vaskuss oma nime ilusale vasekarva läikele, mida pole ei siksakilise seljaga rästikul ega tumedal nastikul. Varemalt peeti vaskussi mürgiseks, mürgisemaks veel kui rästikut.

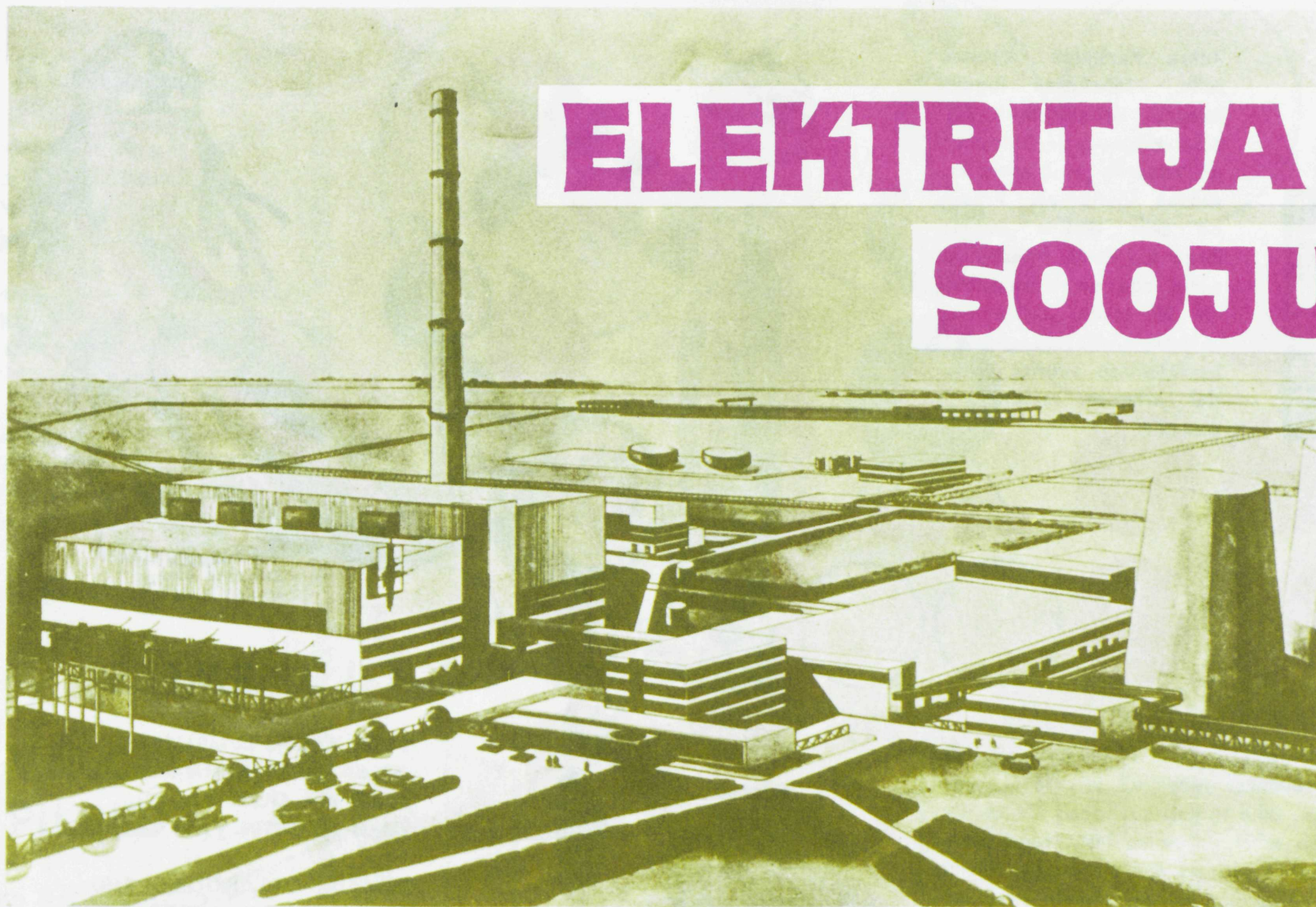
Aga sisalikkudel pole ju mürgihambaid, ei ole neid ka vaskussil. Vaskuss püüab ja sööb putukaid ja putukatest saab ta jagu mürgihammasteta. Ka ei susise vaskuss mao kombel, vaid roomab vaikselt pakku, kui inimest näeb. Ta ei ole eriti väle roomama. Kes vaskussi ligemalt tahab vaadata, võib ta korraks kinni püüda. Võib vaadata ta painduvat keha, pisikest pead ja tumedat kaheharulist keelt, mille ta aeg-ajalt suust välja sirutab. Ainult et vaskussiga peab siis ümber käima ettevaatlikult, sest midu võib ta haiget saada. Ka ei tohi vaskussi haarata sabast, sest siis võib juhtuda, et tal tuleb saba ära, nii nagu jalgadega sisalikulgi. Sisalikkude võimet oma saba ära heita nimetatakse enesekõndistuseks. Enesekõndistus on nende ainus kaitsevahend: kui mõni röövloom sisalikul sabast kinni võtab, jätab too oma rabeleva sabajupi vaenlase hammaste vahele ja pääseb ise põgenema. Hiljem kasvab uus saba, ainult esimesest pisut väiksem. Vahel kasvab koguni kaks saba, aga seda juhtub harva.

Varakevadel ja hilissügisel vaskussi ei näe, samuti talvel. Neil aegadel magavad nad talveund, sageli kahekolmekümnekesi koos. Kui lumi ära sulab ja päike soojendama hakkab, tulevad nad talvepesast välja. Südasuvel sünnivad emastel vaskussidel pojad — viis kuni kakskümmend kuus tükki. Pojad sünnivad läbipaistva koorega munadest, mille samas ära lõhuvad. Ja kui munast väljas, siis kohe ka roomavad. Vaskuss võib elada kuni kolmkümmend aastat vanaks. Raamatutes kirjutatakse vaskussidest, kes on elanud isegi viiekümneaastaseks. Et vaskuss on süütu, rahuarmastav ja kasulik loomake, keda metsas just iga päev ei kohta, siis on ta meil looduskaitse all.

FRED JÜSSI

ELEKTRIT JA

SOOJUST

Niisuguseks
kujuneb
Iru kütte- ja
elektrijaam.

Tallinn suureneb iga aastaga ja vajab üha rohkem elektrivoolu ning majade radiaatorite soojendamiseks kuuma vett. Selleks ehitatakse Tallinna lähedale Iru uue kütte- ja elektrijaama. Viisaastaku lõpuks saab jaam valmis ja siis näeb see välja niimoodi, nagu pildil kujutatud.

Kütte- ja elektrijaam on komsomoli löökehitus, sest seal teevad tööd nii meie kui ka vennasvabariikide kommunistlikud noored. Varsti saab

aasta, kui Iru hakkasid mürisema ekskavaatorid, buldooserid ja traktoreid. Nüüd on valminud raudtee, mida mööda tulevikus hakatakse vedama jaamale kütust. Ehitamisel on hooned ja ilmatu kõrge korsten. Juba tänava sügiseks saab küttejaam valmis ja hakkab andma Lasnamäe uutesse majadesse kuuma vett. Poolteise aasta pärast valmib ka osa elektrijaama ja linn saab sealt esimest elektrivoolu.

LEO RANDMAA

Zuhra Karšijeva kirjutab sulle, «Tähekese» lugeja, kaugest Usbekistanist. Usbeki Nõukogude Sotsialistlik Vabariik asub meie kodumaa lõunaosas. Praegu on seal umbes sellised ilmad kui Eestis hilissügisel, suvel aga on Usbekistanis üle 30° sooja. Zuhra elab sovhoosis «Hazarbag». Seal kasvatatakse suurtel põldudel arbuuse, meloneid ja puuvilla.

MINU KODU

Minu isa on sovhoosis loomaarst. Tal on alati palju tööd. Sageli vajatakse hilisõhtul või öösel farmides tema abi. Ka minu ema töötab sovhoosis. Ta on lasteaias kasvataja. Minu emal on seitse last. Need oleme meie — mina, mu õed ja vennad. Kui me koolist tuleme, püüame alati emale abiks olla. Kõige rohkem aitab ema vanem õde Nataša. Ta teeb juba paljusid koduseid töid niisama hästi kui ema.

Kõige toredamad on aastas need päevad, kui kellelgi meist on sünnipäev. Siis istume tagatoas suurele usbeki vaibale ja ema pakub meile pilaffi, teed ja maiustusi. Viimasel sünnipäeval kingiti mulle uus tübeteika. See on väike fikitud müts, mida meil kannavad nii poisid kui tüdrukud. Siis tegin endale ka üheksa patsi, sest sain üheksa-aastaseks.

LUMEMEES

OLEN VALGE LUMEMEES,
SEISAN MAJA AKNA EES.
ALATI MA OLEN VALVEL,
KUIGI SÜNDISIN VAST TALVEL.

SILMAD, NINA, NÕÖBID, SUU —
LUMEST TEHTUD ON KÕIK MUU.

LUUD ON MUST JA PÄRIS PIKK,
SELLE KÄTTE PISTIS MIKK.
VANA POTT ON MULLE KAABUKS.
KUI VAID KEVAD VEEL EI SAABUKS!

Selle pildi joonistas Tallinna 22. Keskkooli II klassi õpilane MARI SEPP.

KAJA SALIN,
J. Lauristini nim. Tallinna 16. Keskkooli
III-b klassi õpilane

KOOLIS

MINA ÕPIN VÄGA HÄSTI.
TÄNA JUTUSTADA KÄSTI.
PÄEVIKUS ON ILUS VIIS,
VÄGA RÕÖMUS OLEN SIIS.

HOMME ON MEIL VENE KEEL,
ÕPPIDA ON VAJA VEEL.
SEE ON VÄGA TORE KEEL,
SEST TA AITAB RÄNNUTEEL.

TAHAN SAADA INSENERIKS,
EHITADA MULLE MEELDIKS.
PALJU TARKUSI ON VAJA,
ET SAAKS ILUS KÕRGE MAJA.

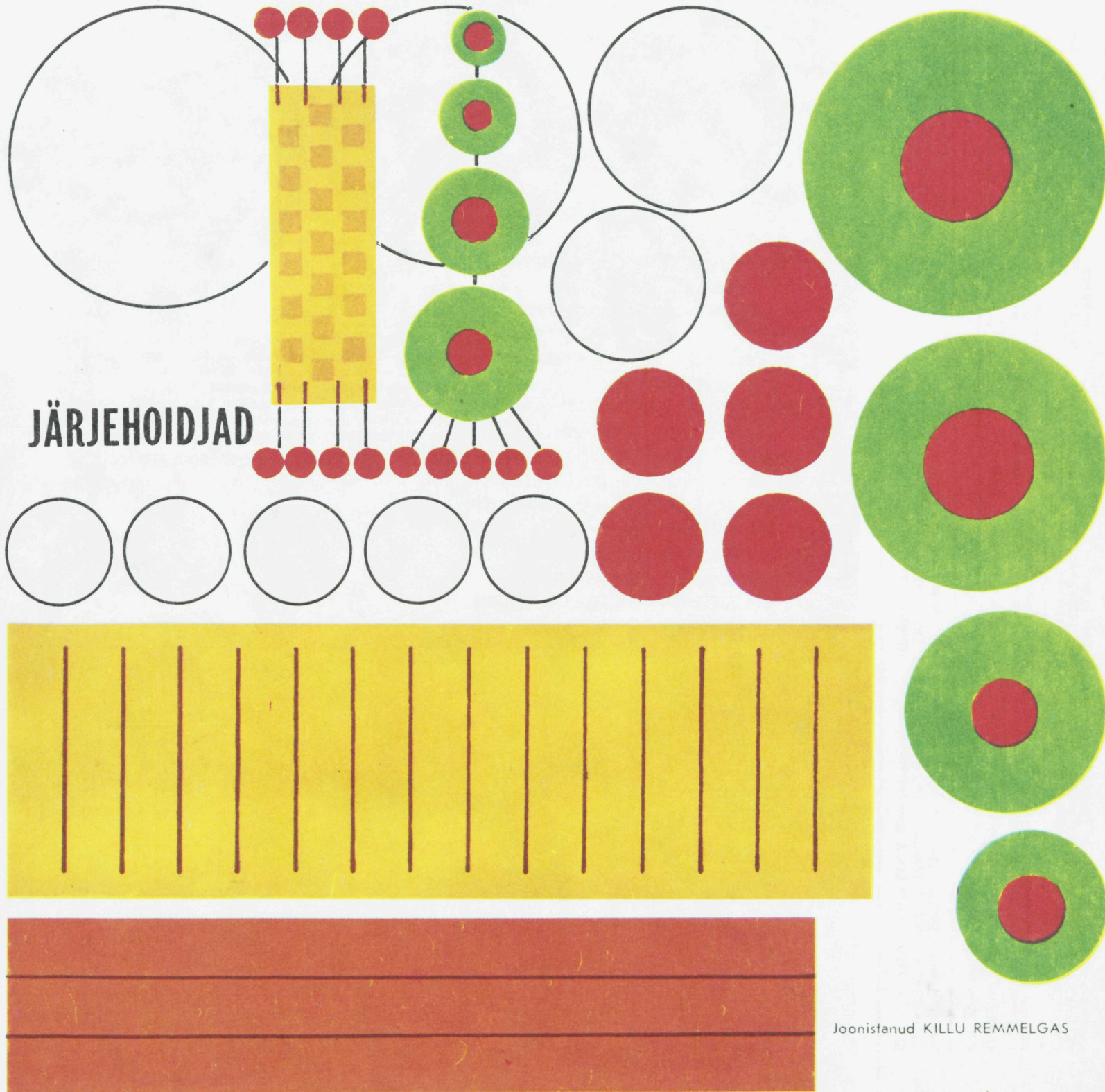
JAANA ÄNILANE,
Väimela 8-kl. Kooli II klassi õpilane

VALGED PILVED

PILVED NAGU VALGED
VILLAD
HÖLJUVA MUL ÜLE PEA.
VÄGA VÄIKE PILVETUTT
ÜKSI PÄIKSETÕUSU VAATAB.
AGA SIIS, KUI TÕUSEB TUUL,
KERGELT HÖLJUB ÜLE KUU.

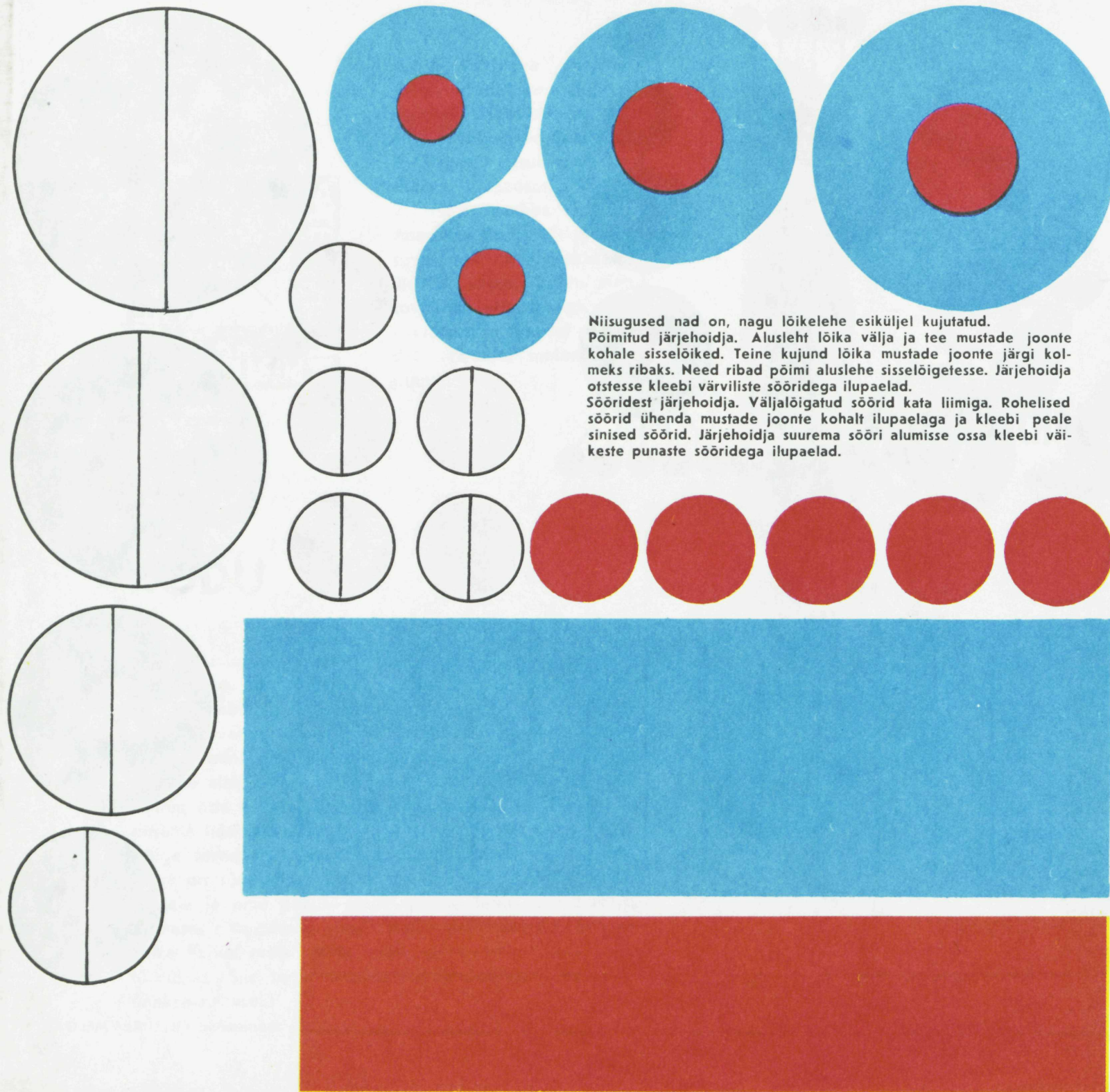
EPP NÕOP,
Viimsi 8-kl. Kooli
III-b klassi õpilane

SEDA KOLLAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÕÖLEHT

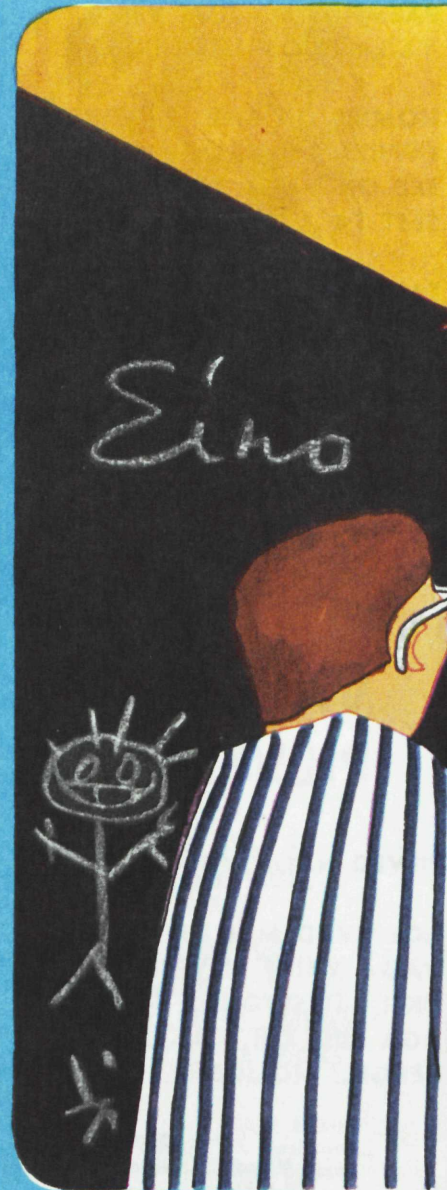
Joonistanud KILLU REMMELGAS

KLASSI

Niisugused nad on, nagu lõikelehe esiküljel kujutatud. Põimitud järjehoidja. Alusleht lõika välja ja tee mustade joonte kohale sisselõiked. Teine kujund lõika mustade joonte järgi kolmeks ribaks. Need ribad põimi aluslehe sisselõigetesse. Järjehoidja otstesse kleebi värviliste sõõridega ilupaelad. Sõõridest järjehoidja. Väljalõigatud sõõrid kata liimiga. Rohelised sõõrid ühenda mustade joonte kohalt ilupaelaga ja kleebi peale sinised sõõrid. Järjehoidja suurema sõõri alumisse ossa kleebi väikeste punaste sõõridega ilupaelad.

Eino

KIRJAND

Illustratsioonid AVO PAISTIK

Ühel esmaspäeval ütles teise klassi õpetaja:

«Täna teeme klassikirjandi. Kirjutage õige sellest, mis te eile kodus tegite.» Ene ja Elju ja Eino ja Anne ja Lembit — ja kes nad seal kõik olid — tõstsid ruttu vihikud sahtlist lauale.

Aga Klaabu pugese veel rutemini laualt sahtlisse. Sulekrabin ajas Klaabule une peale. Kirjutamise ajaks kadus ta alati silmapiirilt.

Kui oli möödunud pool tundi, ütles õpetaja:

«Loeme nüüd õige ette, mis kirjutatud on. Kes tahab lugeda!»

Kõik tahtsid lugeda. Kõik vehkisid nii kangesti kätega, et õpetaja pidi esimese lugeja ise ütleva.

«Las kõigepealt loeb Eino,» ütles õpetaja.

Uhkelt kõndis Eino klassi ette.

«Minu pühapäev,» alustas ta.

Siinkohal kostis Lembitu lauasahhlist krabinat. Muidugi oli see Klaabu, kes sealt välja ilmus.

«Näe, kui õigel ajal ma üles ärkasin!» rõõmustas Klaabu ja oli ühe hüppega tahvliserval. Eftelugemine meeldis Klaabule väga.

«Pühapäeval tõusin ma vara nagu ikka,» luges Eino. Kaugemale ta ei jõudnud. Tahvli poolt kostis särinat. Üks Klaabu krimblitest oli hakanud sädemeid pilduma. Pisikesed tuleterakesed lendasid raginal laiali.

Õpetaja vaatas küsivalt Klaabu poole. Lapsed samuti.

«Väike vale,» ütles Klaabu rahulikult. «Suure vale korral oleks särinat roh-

kem. Niisugused need krimblid juba kord on.»

Eino läks punaseks nagu peet.

«Mu käsi vääratas,» ütles ta. «Tege-likult tahtsin ma kirjutada, et tõusin hilja nagu pühapäeval ikka. Ma parandan kohe ära.»

«Pühapäeval tõusin ma hilja nagu pühapäeval ikka,» alustas Eino uuesti, ise valvsalt Klaabu poole kõõritades. «Sõin kõhu täis ja läksin emale pliidi-puid lõhkuma.»

Nüüd pildusid juba mõlemad krimblid sädemeid. Näis, nagu põleks tahvli ees kaks väikest säraküünalt. Eino suunurk tõmbus krimpstu.

«Ee... ma tahtsin minna pliidi-puid lõhkuma,» tunnistas ta vastumeelselt. «Tahtsin, tahtsin... Aga naabripoiss Peeter kutsus kelgutama.»

Sädemesadu, mis esimeste sõnade puhul oli lakanud, lahvas uue hooga.

«Ee... nojah,» venis Einol kogu nägu viltu, «kui hästi meelde tuletada, siis ma kutsusin selle Peetri vist ikka ise kelgumäele.» Ja ta näitas Klaabule salaja rusikat.

Koolikell helises.

«Kas rohkem ei loetagi!» küsis Klaabu kahjutundega. «Loeme matemaatika-tunnis edasi.»

Õpetaja ei olnud sellega nõus. Luge-mise jaoks on emakeele tund. Mate-maatikatunnis tuleb hoopis arvutada. «Kui Klaabu nii kannatamatu on, siis edasi lugegu ta ise,» ütles õpetaja.

Nüüd Klaabu loebki oma sõprade kirjandeid. Kirjuta sina ka talle! Kuidas möödus sinu pühapäev!

Esikaanel VAIKE PÄÄSUKESE
joonistus «Oktoobrilaste vägede paraad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Союза Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 4287. Тираж 68 000.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 2 — 1977. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetuse käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kofkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rafiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmets.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; kooifileu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 30. XII 1976. Trükkida antud 19. I 1977. Trükiary 68 000. Ofsetpaber nr. 1, 60×90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-01635. Tellimise nr. 4287. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

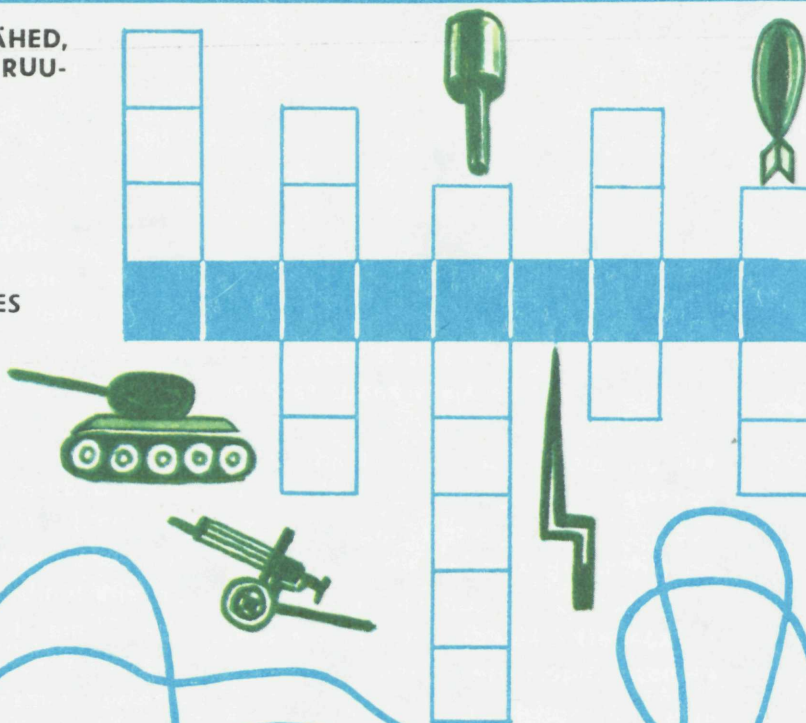
ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA!

KUI KIRJUTAD RUUTUDESSE ÕIGED TÄHED, SAAD JÄMEDA JOONEGA ÄÄRISTATUD RUUTUDES ÜHE VÄELIIGI NIMETUSE.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78 231

LEIA ÕIGED PAARID!

MILLIST TEED MÕÖDA MINNES TABAS PIIRIVALVUR JÄLITATAVA!

Joonistanud SILVI VÄLJAL

